

A „velencés Budapest”.

— Levél a szerkesztőhöz. —

Becsés lagjában g é-jegygyel jegyzett cikk jelent meg a minap, mely igen helyesen rápiritott arra a tervre, hogy a nemzetközi vendéglős kongresszus alkalmából velencei ünnepséget készülnek rendezni Budapesten a Dunán. A cikk intenciójának helyeslésében egyetértőnek kell lennie mindenkinek, annál szivesebben sietek megcáfolni azt amí a cikkben egyedül nem helyes, és ez az, hogy szó sincs semmiféle «velencei ünnepély»-ről, hanem csak egész egyszerűen «dunai ünnepély»-ről. Sőt mindenki megnyugtatóására kijelenthetem, hogy sohasem tervezett sem a tanács, sem pedig a közgyűlést előkészítő budapesti bizottság ilyesmit. Mert a budapesti vendéglős ipartársulatnak is az az intenciója, hogy vendégeinek azt mutassa meg, hogy ez a mi Budapestünk magyar város minden ízében, és mint magyar város európai nivón áll, mely rohamosan közeledik a világvárosok magas színvonalához.

Mert az idegenforgalom megteremtésének fontos érdeke minálunk egy másik, nem kevésbé fontos érdekekkel ölelkezik, és ez: a hozzánk manapság ugyszólván idetévedő idegeneknek felvilágosítása! Hogy mily irányban?

Erre szomorú a felelet. Mert, sajnos, sok helyen még mindig úgy van, hogy a magyart egyszerűen osztráknak veszik. De bizonyos: hogy ha aztán egyszer már idetévedt, csakis mint magyarbarát távozhat el tőlünk! Megismerve népünket, hazánkat, szép fővárosunkat, megtanulja, hogy nem vagyunk Ausztria gyarmata, sem tartománya, hanem vele egyenlő rangu, tőle alkotmányilag független állam. Megtudja, — amit, sajnos, a hozzánk sokkal közelebb állók is rosszul tudnak — hogy a magyar nyelv nálunk nem «Landessprache!» És azzal a meggyőződéssel szívükben térhetnek vissza honukba, hogy művelt, vendégszerető nép vagyunk, kik nem utasítjuk vissza «nix dájcs»-csal a hozzánk fordulót, hanem utbaigazítjuk, elkísérjük.

Ámde nagyon el találtam tért a velencés Budapesttől! A dolog tulajdonképpen úgy áll, hogy ennek az ünnepélynek még a neve sem lesz velencei. Az ünnepségek sorában, elejétől kezdve, a hivatalos programmban mint «dunai ünnepély» szerepelt és a velencei elnevezés csak a könnyebb megértetés céljából alkalmaztatott. Magyar lesz az az ünnepély, amennyire magyar csak lehet. Nem a rajnai, moseli, burgundi, bordeauxi, champagnei borokat fogják a vendégek élvezni, hanem Magyarország, Ménes, Somló, Badacsony, Tokaj aranysárga és vérpiros nedűjét.

A Duna és a Balaton szolgáltatja majd a halakat, a magyar földön tenyésztett két- és négylábu, vad- és háziállatok husával lakatjuk jól őket, sőt az igazi magyar konyha zamatos különösségei lesznek a vendéglátás alatt a legfinomabb falatok. Magyar lesz ételük, magyar lesz italuk (mert ne vegye senki se zokon, ilyen alkalommal ez az első és fődolog), magyar a zenéjük, minden élvezetük és különösen

— igaz magyar a vendégszeretet, melylyel fogadjuk őket.

És ha lezajlott majd a magyar vendéglősöknek ez a nagy ünnepe és elégedetten látjuk mind az idegent távozni, akkor kissé több reménnyel tekinthetünk idegenforgalmunk fejlődése elé.

Gundel Károly.